

[Hilmar Baunsgaard.]

mis) betragtes som omkostninger på samme måde som ved anvendelsen af fremmed arbejdskraft.“

Det er en meget væsentlig understregning, for hele forslaget bygger jo på, at en forøgelse af lønudgifterne til fremmed medhjælp kan indregnes som en begrundelse for en hævelse af prisen og bruttoavancen, medens man ikke havde en sikkerhed for, at dér, hvor indehaveren selv gik med i arbejdet, kunne han også selv regne med at få den samme stigning. Hvis en mester og en svend går ud og arbejder sammen på et stykke arbejde, vil alle formentlig gå ud fra, at de alt andet lige også har krav på at få det samme tillæg i lønnen. Det er det, der nu er præciseret; jeg tror, det er noget meget, meget væsentligt.

Endelig som et lille eksempel, der kun skal tjene til understregning af, at der har været arbejdet grundigt i udvalgene, det næstsidste punktum på samme side, side 2, vedrørende henvendelsen fra benzinformidlerne. Her er der et klart eksempel på, at en sagligt begrundet henvendelse til udvalget også kan bære frugt, og jeg synes, der er grund til at anerkende både udvalgets og ministerens klargøring af situationen.

Så har jeg til sidst kun det principielle at sige, at vi i det radikale venstre modsat dem, der har givet udtryk for, at der ikke er noget, der haster, har den opfattelse, at denne lovgivning haster. Den haster af én, men også en altafgørende grund, nemlig den, at den usikkerhed, som har været medvirkende til at gøre den økonomiske krise større, end den nødvendigvis måtte være blevet, må bringes til ophør. Det gælder også den resterende usikkerhed om muligheden for en storkonflikt. Om ikke af andre så af denne grund er det tilstrækkeligt angivet, at det haster med denne lovgivning, og derfor hilser vi med tilfredshed, at der er kommet en andenbehandling i dag.

Ninn-Hansen (KF):

Der er ganske naturligt af de foregående ordførere gjort nogle bemærkninger om forsvarelsen af den lovgivning, vi gennemfører. Det er jo naturligt, når der har været arbejdet næsten i ét stræk i 3 døgn, dag og nat, at man stiller spørgsmålet: er sådan noget rigtigt? For det er jo en lovgivning af

meget, meget betydelig rækkevidde, der omfatter næsten ethvert hjem her i samfundet direkte eller indirekte. Derfor er det jo ikke ligegyldigt, hvordan vi søger at varetage deres problemer i en sådan situation, og derfor er det også forståeligt, at nogle kan sige: ja men man må give sig tiden til det.

Dertil vil jeg sige, at det mener jeg også vi har gjort. Med den behandlingsform, man fandt frem til, hvor man gjorde arbejdet i hvert af de udvalg, der sagligt naturligt skulle løse spørgsmålene, synes jeg, det lykkedes både at få den besked, vi skulle have udefra — jeg tænker på de mange deputationer, der kom med særdeles interessante oplysninger — og det lovstof og de oplysninger fra administrationen, vi skulle igennem. Jeg mener, at det i det væsentlige blev gennemarbejdede forslag, vi kan lade gå til anden behandling her i dag.

Hr. Glistrup har jo en lidt anden opfattelse af den måde, der blev arbejdet på, af, om man tog forsvarlige og rigtige hensyn til deputationer, hvad jeg altså mener vi gjorde, og om vi selv var i stand til at udføre arbejdet. Nu kan det jo være, at denne forskel i vores opfattelse skyldes, at vi arbejdede på en lidt forskellig måde. Jeg mente ligesom de fleste andre, at det var rigtigere at koncentrere arbejdet i et enkelt udvalg, mens hr. Glistrup mente, det var rigtigere at være i alle 4 udvalg, om ikke på samme tid så dog være i dem alle 4. Jeg skal ikke tage stilling til, om det ene eller det andet er det bedste. Der er jo nogle, der siger, de også får udbytte af at gå til receptioner, dog vistnok sjældent et udbytte af åndelig art, men man kan jo altså se forskelligt på, om man skal gøre det på den ene eller den anden måde. Jeg synes i hvert fald ikke, det er påvist igennem det, der er sagt hidtil, at der har været nogen berettigede indvendinger imod arbejdsformen.

Det, man kan sige, er, at denne sag er kommet til at savne den dramatik — nogle vil sige spænding — som ellers har omgivet Christiansborg i så lang tid, og det tror jeg er en vældig fordel. Jeg tror, vi er langt mere i overensstemmelse med befolkningen, hvis vi opdager, at arbejdet skal gøres sagligt og rigtigt omkring de løsninger, der skal skabes, og ikke spredes over en hel masse ting, som ingen forstår noget af, og som i og for sig